

Sygn. akt I C 1777/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Zatorski

Protokolant Dominika Ćwieląg

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016r. w Świdnicy

sprawy z powództwa L. D.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę kwoty 9.800 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki L. D. kwotę 6.800 zł (sześć tysięcy osiemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 06 czerwca 2014r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.132,09 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1777/15

UZASADNIENIE

L. D. domagała się zasądzenia od (...) S.A. kwoty 9.800 zł z odsetkami, tytułem zadośćuczynienia, a także obciążenia pozwanego kosztami procesu (k.1).

Powódka podała, że w dniu 22.02.2014r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawca posiadał ubezpieczenie OC u pozwanej. W wypadku doznała licznych urazów, m.in. uszkodzenia kręgosłupa piersiowego ze złamaniem mostka i ograniczeniem ruchomości w/w segmentu kręgosłupa oraz trudnościami z oddychaniem, skręcenia szyjnego odcinka kręgosłupa skutkującego ograniczoną ruchomością szyi oraz zaburzenia korzeni rdzeniowych, a także urazu głowy w okolicy potylicznej; powódka cierpiała liczne dolegliwości bólowe, m.in. szyi i ramion, głowy, a także miała zawroty głowy i nudności; nadal ma problemy bólowe; uszkodzona ma poczucie rozdrażnienia, przygnębienia i apatii; dotychczas przyznane powódce świadczenie w kwocie 1200 zł jest zaniżone (k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew (k. 20) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów postępowania. Wskazała, że wypłacona powódce tytułem zadośćuczynienia kwota 1.200 zł wobec doznanych, lekkich urazów, nie powodujących trwałych następstw, kompensuje jej, w szczególności mając na uwadze rozmiar uszkodzeń pojazdu oraz opinię lekarza zaufania pozwanej (który określił uszczerbek na jej zdrowiu na 1%), doznaną krzywdę (k. 21-22).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 22.02.2014r. powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawca posiadał ubezpieczenie OC u / poprzednika/ pozwanej.

Bezsporne

Po wypadku wezwano karetkę pogotowia, która odwiozła powódkę do szpitala w Ś.. Tam po wykonaniu RTG czaszki (w 3 projekcjach), kręgosłupa w odcinku szyjnym (przeładowe i czynnościowe), mostka i klatki piersiowej, stwierdzono u powódki dolegliwości bólowe w zakresie mostka i stłuczenie klatki piersiowej; zmian urazowych nie stwierdzono. W tym samym dniu powódkę wypisano z zaleceniem oszczędnego trybu życia, leków przeciwbólowych, ćwiczeń oddechowych i kontroli POZ.

Ponieważ powódka nie czuła się dobrze, ponownie zgłosił się do lekarza, uzyskała skierowanie do poradni ortopedycznej, gdzie po wykonaniu badania USG dnia 12.03.2014r. stwierdzono pęknięcie w obrębie trzonu mostka bez przemieszczenia.

Dowód :

- dokumentacja medyczna k. 7-12,

- faktury k. 13-14.

Wskutek wypadku powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa w odcinku szyjnym, z niewielkim ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych (co pod względem ortopedycznym kwalifikowane jest jako 1% uszczerbek na zdrowiu) , złamania mostka (co pod względem ortopedycznym kwalifikowane jest jako 3% uszczerbek na zdrowiu) i urazu głowy (bez następstw).

Przed wypadkiem powódka miała zmiany zwyrodnieniowe w odcinku szyjnym kręgosłupa, nie związane z urazem. Na zmiany te „nałożył się” uraz z wypadku będącego przedmiotem sprawy i obecnie odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe spowodowane są zarówno urazem, jak i istniejącymi uprzednio zmianami. U powódki nadal występuje ograniczenie ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym, bez objawów korzeniowych.

Rokowania co do stanu zdrowia powódki na przyszłość są pomyślne, jakkolwiek nie można wykluczyć, że urazy doznane w wypadku przyspieszą rozwój zmian zwyrodnieniowych, zależnie od aktywności powódki, co może wymagać rehabilitacji i leczenia farmakologicznego.

Dowód :

- opinia biegłego k. 77-80.

Powódka zgłosiła szkodę 19.05.2014r., pismem z daty 14.05.2014r. Pozwana wypłaciła powódce zadośćuczynienie w kwocie 1200 zł, na podstawie orzeczenia z 06.06.2014r.

Dowód :

- akta szkody k. 38.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na wskazanych wyżej dowodach, w szczególności na opinii biegłego sądowego, dokumentacji medycznej powódki i aktach szkody. Nie ma natomiast możliwości dokonywania w sprawie ustaleń faktycznych na podstawie zeznań powódki i powołanego przez nią świadka, skoro prawidłowo wezwani na termin

rozprawy 17.02.2016r. nie stawili się i nie usprawiedliwili nieobecności, skutkiem czego wnioski dowodowe powódki w tym zakresie oddalono (k. 63 /62 in fine/).

Opinia ortopedyczna sporządzona w toku postępowania w sposób szczegółowy przedstawiła stan zdrowia powódki po wypadku, jak również w dacie opiniowania. Jest przy tym jasna i konkretna oraz odpowiada na postawione biegłemu pytania. Opinia ta sporządzona została przez biegłego sądowego, zatem osobę o stosownej wiedzy i doświadczeniu zawodowym, w kwestiach dla sprawy istotnych a wymagających wiadomości specjalnych. Biegły szczegółowo wyjaśnił, jakich urazów doznała powódka, i w oparciu o jakie dokumenty oraz okoliczności to stwierdził, jaki był mechanizm powstania urazów doznanych przez powódkę w wyniku wypadku, a także, jaka jest ich korelacja z istniejącymi już wcześniej zmianami zwyrodnieniowymi, które nie mając związku z urazem potęgowały dolegliwości bólowe powódki z racji „nakładania się” objawów urazowych i zwyrodnieniowych. W konsekwencji należy zgodzić się z racjonalnymi uwagami biegłego na temat oceny i kwalifikacji w/w urazów. Sąd nie znajduje zatem podstaw do kwestionowania tej opinii, zwłaszcza jeżeli same strony też jej nie kwestionowały. Przyjęto zatem, że stanowi ona dowód pewny, dający podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie.

Żadna ze stron nie kwestionowała też wzajemnie dokumentacji medycznej powódki i akt szkody.

Reasumując, w/w dowody uznano za wiarygodne, zaś fakty z nich wynikające za udowodnione.

Podstawę prawną zasądzenia zadośćuczynienia stanowi art. 445 k.c. przewidujący możliwość przyznania poszkodowanemu za doznaną krzywdę takiej właśnie formy rekompensaty pieniężnej, której wysokość pozostaje jednak poza zakresem regulacji prawnych. Podstawą faktyczną żądania z art. 445 k.c. jest doznana krzywda w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami fizycznymi i psychicznymi pokrzywdzonego, wynikająca z dóbr osobistych wskazanych w w/w przepisie. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny (stanowi rekompensatę pieniężną z tytułu szkody niemajątkowej), zatem powinno reprezentować ekonomicznie odczuwalną wartość (por. SN z 08.12.1973 r., III CZP 37/03, OSN 1974, orz. SN z 22.04.1985 r., II CR 94/85, orz. SN z 22.05.1990 r., II CR 225/90).

Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględnione zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku (por. m.in. orz. SN z 2.10.1967 r. OSN 1968, poz.107, orz. SN z 08.12.1973 r. III CZP 37/73, OSN 1974, NR 9, poz.145, orz. SN z 19.08.1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981 Nr 5 poz. 81, orz. SN z 22.05.1990 r., II CR 225/90, orz. SN z 15.05.1997 r., OSN 1997, poz. 195, orz. SN z 10.06.1999 r., II UKN 681/98, OSNAPiUS 2000, Nr 16, poz.626). Zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych, a wysokość zadośćuczynienia ma być zależna od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości (wyrok SN z dnia 29.09.2004 r. sygn. akt II CK 531/03).

Sąd uznał więc, iż wypłacona dotychczas powódce kwota nie spełnia w/w funkcji. Wobec charakteru urazu i towarzyszących mu dolegliwości oraz okresu i rodzaju leczenia, wypłacona przez pozwaną tytułem zadośćuczynienia kwota 1200 zł jest zdecydowanie zaniżona, wręcz symboliczna.

Powódka doznała urazów głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz złamania mostka, skutkujących kilkumiesięcznym leczeniem, koniecznością odbywania wizyt lekarskich i badań. Ponadto jakkolwiek stwierdzono u niej zmiany zwyrodnieniowe istniejące przed wypadkiem, zatem nie mające z nim związku, wypadek skutkował także nasileniem tych dolegliwości i ich kumulacją z bólami urazowymi, co niewątpliwie potęgowało bóle powódki. Zakres i charakter urazów powódki, a także okres trwania zasadniczych ich następstw, uzasadniają więc wniosek o istotnej krzywdzie, jakiej doznała powódka w wyniku wypadku, co przeczy świadczeniu w przyznanej wysokości. Zadośćuczynienie w tej kwocie jest nie tylko nieadekwatne do doznanej krzywdy, lecz wręcz symboliczne. Z drugiej strony wskazać trzeba, że urazy doznane w wypadku, jakkolwiek dolegliwe, są typowe. Ponadto istotna część dolegliwości bólowych powódki wynika z „nałożenia się” objawów urazowych i zwyrodnieniowych, jednak te drugie nie są skutkiem wypadku, zatem nie mogą wpływać na ocenę krzywdy powódki. Rokowania co do zdrowia powódki w

przyszłości są przy tym pomyślne. Dlatego celem rzeczywistego zrehabilitowania powódce jej cierpień fizycznych i psychicznych, stosownie do rozmiaru i okresu tych cierpień, należało zasadniczo zaakceptować żądanie dalszej zapłaty zadośćuczynienia, jednakże nieco poniżej kwoty dochodzonej w pozwie. Kwota dodatkowych 6.800 zł, co sumarycznie (łącznie ze świadczeniem już wypłaconym przez pozwaną) da zadośćuczynienie w kwocie 8.000 zł, nie jest zapewne wygórowana, a będzie realną rekompensatą dla powódki za jej cierpienia doznane w wyniku wypadku, za którego skutki odpowiedzialność ponosi pozwana (art. 445 k.c.).

Również roszczenie odsetkowe jest zasadniczo słuszne. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada. Ponieważ pozwana po zgłoszeniu szkody przez powódkę miała wiedzę o stanie jej zdrowia od dnia 06.06.2014r., a to z uwagi na wydanie w tej dacie przez jej orzecznika opinii o stanie zdrowia powódki, od tej daty należy liczyć opóźnienie pozwanej. Dalej idące żądanie zapłaty odsetek, jako niezasadne, podlegało oddaleniu. Wobec wprowadzenia z dniem 01.01.2016r. kategorii odsetek ustawowych za opóźnienie, a także przyjętego okresu zasadności żądania odsetkowego, w wyroku orzeczono o takich właśnie odsetkach.

Sąd orzekł o kosztach postępowania (pkt II) na podstawie art. 100 k.p.c. Powódka uzyskała kwotę 6.800 zł, a oczekiwała kwoty 9.800 zł, zatem proporcja jej wygranej wynosi 0,69. Z uwagi na wygraną powódki w w/w części, w takiej proporcji sąd orzekł o kosztach mając na uwadze wysokość opłaty od pozw, wysokość wynagrodzenia pełnomocników stron, liczoną od wartości przedmiotu sporu, z uwzględnieniem opłat skarbowych od złożenia pełnomocnictwa, a także wydatki z tytułu opinii biegłego.